

kovým soudem, vykázála, že pro ni na stavební pozemek do společnosti vnesený, bylo vloženo právo vlastnické, jinak že by po marném uplynutí této lhůty byla z obchodního rejstříku vymazána. **D ů v o d y:** Jak správně k tomu stížnost poukazuje a jak také z podstaty věci plyne, předpokládá volná dispozice nemovitostmi, do společnosti vnesenými, knihovní vlastnictví na nemovitém věcném vkladě a při nejmenším vyžaduje dispozice tato, by již ve smlouvě společenské obsažena byla intabulační doložka ohledně nemovitosti tvořící věcný přínos. Prohlášení jednatelů ve smyslu §u 10 zák. ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. zák. v opovědi obsažené mělo tudíž býti doloženo ve směrech právě naznačených. Poněvadž se tak nestalo, jest nutno, aby tento nedostatek dodatečně byl napraven a, poněvadž společnost jest již zapsána v obchodní rejstřík, dlužno nyní vykázáti, že knihovní vlastnictví pro společnost k pozemku bylo zapsáno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jak již rekursní soud správně uvedl, předpokládá volná dispozice nemovitostmi do společnosti vnesenými (§ 10 zákona ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. z.), knihovní vlastnictví těchto nemovitostí. Na to mělo býti již pamatováno ve smlouvě společenské, která měla obsahovati příslušné prohlášení jednatelů, aby mohl býti na jejím základě povolen vklad práva vlastnického ku vneseným nemovitostem pro společnost. Byla-li společnost přes to, že se tak nestalo, zapsána do obchodního rejstříku, jest plně odůvodněn příkaz k dodatečné nápravě ve smyslu usnesení rekursního soudu, od níž byl učiněn závislým zápis společnosti do obchodního rejstříku.

Čís. 4515.

Byla-li smluvena kupní cena částečně v penězích, částečně v dodání mouky ze sklizně roku 1920, jest celá úmluva nicotnou a nelze se domáhati ani zaplacení kupní ceny. K nicotnosti jest přihlížeti z úřadu.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1924, Rv I 1621/24.)

Žalobce prodal žalovanému v listopadu 1920 kožený kabát za 4.000 Kč a vymínil si zaplacení 3.000 Kč v hotovosti a dodání mouky v ceně 1.000 Kč. Žalovaný obilí dodal, ale 3.000 Kč nezaplatil. Žalobě o zaplacení 3.000 Kč procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud ji zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu pro rozpor se spisy a nesprávné posouzení právní. Nesprávným je mu úsudek odvolacího soudu, že jde o jednání nedovolené, když žalobce prodal kabát za

4.000 Kč, vyminiv si zaplacení 3.000 Kč hotově a za 1.000 Kč pytel mouky proti zákazu ji zcizovati dle nařízení ze dne 11. června 1920 čís. 390 sb. z. a n. a odporuje prý spisům předpoklad nedovolenosti jednání proto, že žalovaný se námitkou nedovolenosti úmluvy v tom směru nebránil. O rozporu se spisy však nemůže býti řeči proto, že žalobce sám úmluvu onoho obsahu tvrdil, a žalovaný přemrštěnost ceny 4.000 Kč vytýkal. Běže-li tedy odvolací soud žalobcem samým tvrzenou úmluvu za základ svého rozhodnutí, neodporuje to spisům. Ale ani výtky, že soud bez námítky neplatnosti úmluvy k neplatnosti přihlédl, není opodstatněna. Zákaz zcizovati zásoby mlýnských výrobků na území republiky se nalézajících a sklizených v roce 1920 dle nařízení ze dne 11. června 1920 čís. 390 sb. z. a n. jest donucovacím předpisem práva veřejného, k němuž nutno i bez námítky stran z povinnosti úřadu přihlídnouti. Také neprávem vytýká dovolatel, že nejde o nedovolenou úmluvu proto, že prý žalovaný, jsa zemědělcem, který obilí k výrobě mouky potřebné sám sklídl, mohl ji zciziti, byla-li vzata ze zásob, určených pro domácnost. Nebylo to předně ani tvrzeno v prvé stolici, je to proto nedovolenou novotou; ale nehledě k tomu, bylo zcizení zakázáno bez ohledu na to, z jakých zásob byly zcizené mlýnské výrobky vzaty, a není správným názor dovolatelův, že on mohl mouku namletou pro domácí potřebu volně zcizovati. Nezáleží na tom, zda bylo zavedeno pro přestoupení zákazu zcizovacího proti dovolateli řízení trestní. Soud civilní může předběžnou otázku nedovolenosti smlouvy řešiti samostatně a byl by vázán jen odsuzujícím výrokem soudu trestního (§§ 268 a 191 c. ř. s.). Smlouva o zcizení mouky byla neplatna dle §u 4 onoho nařízení a směřovala proti zákonému zákazu, ježto nařízení ono bylo vydáno na místě zákona podle zákona zmocňovacího z 15. dubna 1920 č. 337 sb. z. a n., jak z úvodu jeho patrně, pročť jest smlouva taková proti zákazu dle §u 879 odst. první obč. zák. ničí a nemohla sploditi účinků právních. Úmluva o dání pytle mouky jako části úplaty za kabát je nedílným celkem celé smlouvy. Nešlo dle úmyslu stran o to, by kabát byl prodán za 4.000 Kč a mouka zvlášť koupena za 1.000 Kč, nýbrž podmínkou celé smlouvy bylo právě převzetí pytle mouky v ceně 1.000 Kč na kupní cenu. Proto nelze odděleně posuzovati zcizení kabátu za 4.000 Kč a mouky za 1.000 Kč, když cena 4.000 Kč byla slíbena s výhradou, že se za 1.000 Kč mouka převezme. Proto je celé právní jednání ničí a nelze z něho žalovati.

Čís. 4516.

Právní zástupce jest zavázán nahraditi klientu škodu, jež mu vzešla tím, že podal proti směnečnému platebnímu příkazu námítky, neopatřiv je též jménem klientovým. Nahraditi jest škodu v ten způsob, by kromě náhrady skutečně vzniklé škody přivoděn byl stav, předcházející vydání směnečného platebního příkazu.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1924, Rv I 1637/24.)

Karel Š. podepsal směnku na 65.200 Kč jakožto vydatel, příjemcem byla firma R. a L. Směnka nebyla protestována a, když byl vydán proti